

Parròquia

PRESENTACIÓ DEL NOU RECTOR

Agraeixo ben sincerament l'oportunitat de saludar els lectors d'aquesta revista amb motiu de la meva incorporació a la rectoria de la parròquia de Verges.

Sóc capellà, i la meva missió és viure, amb els cristians d'aquest poble, la fe que ens és comuna.

Vinc a continuar una llarga llista d'homes que, al llarg dels segles, amb estils ben diferents, afrontant problemes ben diversos, responent a contextos socials i eclesials molt diferents de l'actual, han anat aportant el seu gra de sorra, en positiu i en negatiu, en aquest poble.

No entenc, però, la meva feina tancat dins el grup humà dels creients en Crist, sinó obert, jo i la resta d'aquesta comunitat, a tothom i a totes les inquietuds: res del que és humà no ens és aliè, als cristians.

La modernitat ha ressituat la presència de l'Església i, amb ella, la figura del capellà, en el si de la societat. Aquest ha perdut el lloc de «notable» i ha fet que la seva credibilitat i el seu prestigi depenguin del que és capaç de fer de positiu a favor del poble.

Això ha portat a alguns el desconcert, la perplexitat i el desànim. La dissidència respecte a la jerarquia, la disminució de la pràctica dominical i, en general, de la recepció dels sacraments, la desafecció dels joves, el descens vertiginós de les vocacions sacerdotals i religioses, l'abandonament silenciosos de l'església per part de moltes persones, especialment les dones, la indiferència de la societat, etc., han creat un sentiment d'impotència, de por, de dolor, de silenci i de tristesa eclesial.

És veritat que aquesta crisi eclesial es constata sobretot al Primer Món, especialment a Europa, i probablement no passa a l'Amèrica Llatina, però és real a casa nostra, i som nosaltres els qui l'hem d'afrontar.

Sigui com sigui, crec que el que ens cal, als cristians d'avui, més que no pas caure en l'automarginació és

fer-nos la pregunta: És possible una altra Església? La resposta és complexa, però m'atreveria a dir:

- Potser ens caldrà, primer, reconèixer tot el que hem rebut de l'Església. El Premi Nobel rus A. Solzhenitsin té una petita novel·la titulada *La casa de Matriona*, en què diu: «En un petit poble rus hi viu una dona gran, pobra, que només té dues cabres. Però la Matriona ajuda els més pobres del poble, ensenya catecisme als nens, aconsella els matrimonis en crisi, quan hi ha un casament ajuda a preparar el convit de noces, en cas de defunció sempre està disposada a col·laborar amb la família que està de dol, sempre està disponible per a servir tothom. Un dia la Matriona mor i aleshores el poble s'adona de com era una ànima per a la comunitat. Devia ser una paràbola de l'Església?»

- A més, als creients d'avui ens cal una fidelitat crítica que faci que l'autoritat dins l'Església i els «cristians incòmodes» siguin dues funcions complementàries, que a través del diàleg vagin trobant, plegats, camins; coneixent bé la realitat que trepitgen, sense deixar-se portar per eslògans, sentint la part de culpa que hi ha en cadascun, amb una fidelitat madura, no pas infantil.

- L'Església hauria de voler ser, enmig d'una societat amb tants solitaris, un grup fortament acollidor, promotor d'unes relacions lliures i fraternals, generador d'identitat i cohesió social, on les persones poguessin viure la seva fe i resistir la pressió social.

- I... esperar contra tota esperança. Serà bo que, tots els qui «ens dol l'Església» tinguem aquesta mena d'esperança: abandonant la necessitat de «veure fruits», anem caminant amb senzillesa, amb el llenguatge dels fets, amb la voluntat de donar tot el que hem rebut i amb la capacitat de saber fer companyia, sense exclusions.

NARCÍS PONSATÍ

Escola de Conducció

Tel. 972 78 01 21 VERGES